

Don Julián Carrón

Prije svega želim vam izraziti zadovoljstvo da sam večeras s vama i da vidim vaša lica, jer ono što vam želim reći vrlo je jednostavno. Kad ste me zapitali: «Što je poziv?», najjednostavnije što mi je palo na pamet jest da je poziv u tome da živimo Krista u okolnostima koje su nam dane. Ako gledam svakoga od vas, osobe koje poznajem iz Španjolske, svatko od vas ima svoju okolnost i to u neku ruku definira fizionomiju vašeg poziva, koji nije definiran određenom strukturom, kao što je slučaj za one koji živu u samostanu ili u kućama; vi to nemate.

S određenog gledišta to je poziv od kojeg hvata jeza, zato razumijem da je don Giussu bio tako drag; znam kako je čvrsto on vjerovao u mogućnost da je Krist u stanju ispuniti sav vaš život, život svakoga od vas, bez ikakvog dodatka! U kratkom vremenu koje sam imao na raspolaganju, sjetio sam se mnogih među vama, vidio sam *ja* svakoga od vas u njegovim posebnim okolnostima i njegovim potrebama, s njegovom željom za ljepotom, za srećom, možda i sa životnom dramom. Svatko, u okolnostima u kojima živi, treba odnos koji je u stanju ispuniti srce, tako da život uistinu postane ispunjen i ostvaren. Poziv stoga znači živjeti taj dramatični odnos s Kristom na jedinstveni način.

Činjenica da nitko od nas, nitko od vas nije pošteđen (niti strukturom) tog dramatičnog odnosa s Kristom znači da je svatko od vas na jedinstven način pozvan živjeti i shvatiti tko je Krist, jer da bismo pripadali Bratstvu Svetoga Josipa, da bismo živjeli vlastiti poziv, potreban je vrlo duboki odnos s Kristom, jer jedino on omogućava osobi da ostane na nogama.

To je ono što me se najviše doima i što me istodobno najviše privlači, jer mi često - a to govorim i onima koji pripadaju Memores Domini - tražimo strukturu da nas poštedi tog dramatičnog odnosa s Kristom, prebacujući odgovornost na druge: «vjeran sam pravilu», vjeran sam nekim stvarima i mogu nastaviti svoj uobičajeni način života.

Upravo način na koji živite vaš poziv pomaže vam da ni na kakvu strukturu ne prebacujete dramu vašeg odnosa s Kristom, a ja sam vatreni branitelj toga. Ne želim da me itko poštedi drame mog odnosa s Kristom. Želim reći TI Kristu, želim znati je li On u stanju ispuniti srce, i ne želim ništa – baš ništa – što će me toga poštedjeti, jer najljepše u životu upravo je to. Kao što nitko tko se zaljubi ne bi želio da ga ikakva struktura poštedi toga da sam reče «volim te», sa svim ganućem koje to podrazumijeva. Poštedjeti sebe od toga značilo bi uskratiti sebi lijepo, a ja ne želim da mi itko oduzme ono najljepše što se svakodnevno događa preda mnom i u meni. Ne želim. Ako vi želite tražiti neku strukturu koja će vas toga poštedjeti, ja neću, hvala. Zato nikada, baš nikada nisam vjerovao u tako nešto, pa ni onda kad su španjolski svećenici pokušavali stvoriti neku strukturu – Pepe zna – uvijek sam odbijao: «snadite se, mene ne zanima».

Zašto? Jer u tome je jedinstvena ljepota koju nam je svjedočio don Giussani. On je bio tako siguran – jer potrebna je sigurnost – što je Krist, da je mogao prkositi svima. Jer za tako nešto potrebna je sigurnost onoga svijeta, potrebna je sigurnost što je Krist i tako duboki odnos s njime da je u stanju potpuno ispuniti čovjeka; ne treba mu ništa drugo. To omogućuje snažan odnos s Kristom, a ako to nedostaje u drugim oblicima zajedničkog života gubi se najbolje. Sve drugo ili je u službi toga ili je teret. Vaš poziv naprotiv u cijelosti počiva na tome.

Dakle, pazite da sve što se događa – ponekad osjećate samoću, umor, osjećaj da ste u vašoj zemlji sami – sve to, baš sve, sva drama okolnosti, sve vam je dato za taj odnos. Ne kao prepreka kao što mnogi u tome vide: "ali ako sam sam"... Nije tako. Sve nam je dato za taj odnos, ne kao prepreka tom odnosu već za njegov rast, za taj jedinstveni i dramatični odnos svakoga od nas s Kristom.

Zato se prekinite žaliti, jer Krist vas upravo tim putem zove za odnos s njime, nemojte se pokušavati toga riješiti jer ćete izgubiti najbolje. Činjenica da ni na koga ne mogu prenijeti taj jedinstveni, izravni, neposredni odnos s Kristom, znači da moram koristiti sve, ne smijem isključiti ništa, jer inače ne živim, ugušim se. A sve, apsolutno sve mi je dato za to, povjereno mi je za to, to je put kojim me Krist zove. Pomislite na dijete kad je gladno ili kad je pospano, sve, baš sve mu je dato za odnos s mamom. Ne nalazim osnovniji primjer od toga, djetetu je sve dato za odnos s mamom. Ne treba mu nikakva struktura, treba mu samo sve što mu se u životu događa – a kad čovjek odraste događa mu se puno više toga nego djetetu – da bi pohrlao u taj odnos. Činjenica da nas nitko ne može zamijeniti, da odgovornost ne možemo prenijeti na drugu osobu, što je za mnoge nesreća, za mene je suprotna. Upravo to ti omogućuje apsolutno jedinstven odnos s Kristom. To neće ništa umanjiti, sve što živiš samo će postati dublje, intenzivnije.

Uvijek se sjećam one izreke svetoga Tome: „Život čovjeka sastoji se u osjećaju koji ga najviše podržava i u kome nalazi svoje najveće zadovoljstvo“.

Jedino odlučujuće pitanje cijeloga života jest postoji li osjećaj koji podržava cijeli život, jer ako ne postoji uzalud ćete izgraditi stupove samostana; nije dovoljno jer čovjek može naći sklonište, ali to ne podržava život. On podnosi život, ali posve je nešto drugo ako postoji nešto što podržava život i u čemu čovjek nalazi svoje najveće zadovoljstvo.

Vi morate odlučiti što hoćete: Želite li osjećaj koji podržava život jer u njemu nalazite najveće zadovoljstvo ili nešto drugo, sklonište, strukturu koja će vas toga poštediti. Možda i uspijete organizirati život na način koji će vas poštediti, ali izgubit ćete veliko zadovoljstvo. Pred vama je lijep izazov i morate odlučiti što hoćete. Nisam ovdje došao – ali to svi zamišljate – da bih vas poštediti jednog jedinog trenutka tog dramatičnog odnosa s Kristom. Ni slučajno, naprotiv želim vam pomoći da postane intenzivniji, ali ne iz zloće, već da ga ne izgubite: Ja se ne želim riješiti Krista, želim više, zato i za vas želim više, a ne želim vas ničega poštediti.

U ovom povijesnom trenutku kad naočigled vidimo propadanje „ja“, osobe, jedino što možemo ponuditi svijetu, prijateljima, obiteljima, našim sugrađanima jest svjedočanstvo onoga što podržava život. Što možemo pokazati ljudima osim taj prizor „ja“ – „ja“ koji čvrsto stoji na nogama, u stanju je nositi svijet, jer odnos s Misterijem čini ga slobodnim?

Ove sam dane razmišljao o temi Meetinga: o slobodi - ima li nečeg poželjnijeg od slobode, ali te slobode zapravo u stvarnosti, u okolnostima nema; svi su zapleteni u okolnostima, svi brbljaju o slobodi, ali koliko ljudi poznajete koji su u stvarnosti slobodni?

Da čovjek može živjeti slobodno jer pripada Onome tko ga čini slobodnim, to je nešto s onoga svijeta što svjedoči prisutnost toga svijeta u ovome svijetu. I tako možemo nastaviti: čovjek koji čvrsto stoji na nogama, slobodan „ja“, zadovoljan „ja“ jer je sreo ono što zadovoljava srce, koji nije rob ničega; ne u sakristiji već u stvarnosti gdje ste pozvani živjeti jer to je karakteristika vaše situacije. U stvarnosti, u konkretnim okolnostima svijui, s kolegama na poslu, sami, ili brinući se za stare roditelje ili za djecu. Odrasla osoba, odrasli kršćanin koji živi u stvarnosti, u okolnostima svijui; mi smo kao svi, krhki kao svi, nervozni kao svi, ali upravo u onome u čemu smo slični svima vidimo Kristovu pobjedu.

Jer to je ono što život čini privlačnim, ali mi to ne vidimo samo zato jer bježimo od života, bježimo od okolnosti; zar je Krist onaj koji vlada samo na grobljima ili izvan stvarnosti, izvan normalnih životnih okolnosti?

Naša stalna napast je da tražimo mjesto pod suncem, u samostanu, sa svim mogućim i zamislivim varijacijama, jer zapravo ne vjerujemo da jedino Krist može podržati sve. Zato nemojte popustite pred tom napasti; bilo bi možda malo lakše, ali izgubili biste priliku da shvatite tko je Krist.

Morate izabrati, ne prodaje se sve u istom paketu. Ili prihvatite izazov da živite u stvarnosti i tako ćete znati tko je Krist, ili tražite mjesto pod suncem, jedno sigurnije mjesto, ali jamčim vam da tako nikada nećete saznati tko je Krist, jer Kristova se ljepota vidi u stvarnosti. Isto kao što mama pokaže tko je ona u određenim snažnim trenucima kad se događaju lijepe ili dramatične stvari: sve što se događa kao da prisili mamu da pokaže ono najdublje u sebi. Tako postaje velika, otkriva se tko je mama.

Krist se otkriva odgovarajući na naše okolnosti. Zato činjenica da ste prisiljeni živjeti tako jer to je put na koji vas je Gospodin pozvao, činjenica da ste ovdje, znak je Kristove pobjede jer Kristu nijedan put nije draži od drugoga, i može upotrijebiti bilo koji oblik da vas privuče. Nije mu trebalo ništa drugo: bilo je dovoljno da predosjetite njegovu Prisutnost da vas privuče. Zašto se bojite, zašto se bojimo?

Stoga je odrasla osoba koja u stvarnosti živi s tom sviješću uistinu prizor koji pokazuje što je pravi kršćanin, novo stvorenje kako kaže sveti Pavao. Sličan je svima, slab kao svi. Ali nemojte se brinuti za vašu slabost koja vas tjera da tražite oslonac, kao samostan. O tome se brine Krist, vaša slabost je Kristova briga, jer ako se On ne brine možete izgraditi zid, ali ne služi ničemu. O tome se

brine Krist. Slični ste kamenčiću koga je povukla bujica okolnosti; čemu služi brinuti se ako ne možete ništa? Ništa. Krist je došao da bi vam pružio ruku; na vama je samo da prihvatite ruku. Naša slabost je Kristova briga, utjelovio se zbog nas! Ne treba nas brinuti naša slabost, treba nas brinuti samo jednostavnost srca, da prihvatimo ruku koju nam Krist pruža usred bujice okolnosti.

Zato, ako je to poziv koji vam je Gospodin dao, ako je to put kojim vas zove, nemojte pokušavati to promijeniti, nastojte slijediti, nastojte biti poslušni putu kojim vas Gospodin zove. Je li nešto promijenio u vašim okolnostima da bi vas pozvao i privukao? Nije. Zašto onda postajete nervozni i tražite nešto što će vas podržati?

Ako vas je On tako privukao, On je izabrao metodu i mi je moramo slijediti, moramo slijediti put kojim nas je privukao. Je li bilo teško da nas očara usred tih okolnosti? Ali uspio je, možete li onda zamisliti da vas neće uspjeti očarati za ostatak vašeg života.

Zato vam želim da živite vaš poziv koji je najljepše obećanje odnosa s Kristom takve naravi, takve ljepote, jer to je ono što najviše može doprinijeti rastu Pokreta i Crkve u svijetu: tako postajemo korisni za svijet, jer u ovom trenutku kad sve propada najveće dobro koje možemo pružiti svijetu jest osoba koja čvrsto i zadovoljno stoji u stvarnosti.

Možemo biti sigurni, spokojni, puni pouzdanja jer ne ovisimo o okolnostima već o jedinstvenom odnosu s Kristom.

Preostaje mi još samo da vam zaželim da budete vjerni putu na koji vas je Bog pozvao jer metodu odlučuje On, i na nama je da slušamo. Jer to je za nas jedina metoda u kojoj ne ćemo pogriješiti, dodati druge stvari.

Gospodin nam je mogao dati i drukčiji poziv. Što mislite, je li imao snage da vam da drugi poziv, u drugoj dobi i drukčijim okolnostima? Je li mogao to učiniti? Mogao je. Ako to nije učinio, ako vas nije pozvao u samostan, u Memores Domini, ako iz vas nije stvorio stvorio časne sestre ili monahe, znači da neki razlog postoji. Je li mogao to učiniti? Jest. Ali nije, znači da voli vaš poziv ovakav kakav jest.

Na nama je da slušamo, to jest da slijedimo tu privlačnost, jer On je taj koji gradi vaš poziv, ne brinite se, On je. Na nama je samo da prihvatimo taj oduševjavajući put, a kad se pojave poteškoće nemojte misliti da je njihov razlog oblik poziva, nije to; koristite sve da vaš odnos s Kristom postane snažniji, jer sve što se događa služi tome, dato vam je za to, to je način kojim vas Krist zove. Ne dopušta da iskrсну problemi zato da biste našli drugi put i tako vas poštudio ovog puta. Ne, svi u tome griješimo, jer u bilo kojem obliku poziva – bilo kojem – Krist nas zove kroz ono što se u životu događa. Netko tko ima problema s «kućom» misli da je rješenje u tome da promijeni kuću, ili ako ima problema s poslom vidi rješenje u tome da promijeni posao, promijeni grad. Možda ponekad i treba promijeniti, ali polagati nadu u to, osim što je iluzija, znači svesti stvarnost na prividnost, znači ne priznati put kojim me Misterij zove i stoga je iluzija. Kroz ono što se događa On me zove za dublji odnos s Njime.

Dijete ne pomisli da treba promijeniti mamu kad se nešto dogodi, ne; sve koristi za odnos s mamom koju ima. Ne padne mu na pamet: «sad ću promijenit kuću», ali nama koji smo odrasli padne na pamet, itekako! Štoviše mislimo da je pametno. To je put kojim nas Misterij zove.

Molimo Gospu da nam pomogne da jednostavno rečemo «da», jer vaš poziv je poput njezinog. Kako je ono don Giussani govorio? «I Andeo otiđe od nje». Vaš poziv je poput njenog: Andeo je otišao, a ono što je ostalo bio je Gospin odnos s Isusom: tajanstven. To je poziv u svojoj apsolutnoj biti, ono što nam je don Giussani nastojao prenijeti. Ništa ne utemeljiti, već sve ponovno privesti bitnim aspektima kršćanskog iskustva. Drugo nam ne treba. Hvala.